

Sygn. akt: II C 655/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Kleeberg
Protokolant:	Stażysta Monika Misztal

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2019 roku w Rybniku, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. B. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.464,00 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt cztery złote) z

umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317,00 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia:

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. B. kwoty 1.464,00 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2018 r. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania stosownie do obowiązujących przepisów. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwany S. B. jest osobą fizyczną, która skorzystała z usług świadczonych przez powoda. Pozwany dokonał rejestracji na stronie www.m-credit.pl, wypełniając formularz z danymi osobowymi, po czym, w celu ukończenia rejestracji dokonał przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł. Opłata rejestracyjna służy weryfikacji konta i danych pożyczkobiorcy. Wykonując przelew opłaty rejestracyjnej pozwany oświadczył o zapoznaniu się z treścią oraz o zaakceptowaniu treści ramowej umowy pożyczki, która szczegółowo wyjaśnia definicje i procedury związane ze złożeniem wniosku o pożyczkę, udzieleniem pożyczki oraz opisuje warunki zwrotu pożyczki. Po dokonaniu rejestracji pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Po dokonanej weryfikacji powód podjął decyzję o udzieleniu pożyczki. Dnia 24 października 2017 r. doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy pożyczki. Na podstawie umowy pożyczka została udzielona na rachunek bankowy pozwanego i został jej przypisany numer (...). Łączna kwota zobowiązania pozwanego wyniosła 1.464,00 zł. Składają się na nią kwota główna pożyczki w wysokości 1.200,00 zł oraz prowizja

za udzielenie pożyczki w wysokości 264.00 zł. Umowa pożyczki określiła termin spłaty zobowiązania na dzień 25 listopada 2017 r. Pozwany skorzystał z jednorazowej możliwości przedłużenia terminu spłaty pożyczki, wobec czego dzień jej spłaty odroczony został do dnia 17 stycznia 2018 r. Pozwany nie uregulował należności w powyżej wskazanym terminie. Powód zażądał zapłaty odsetek umownych, na warunkach określonych w punktach ramowej umowy pożyczki.

Od wydanego w dniu 10 maja 2018 r. nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw, w którym wskazał, że nakaz ten zaskarża w całości. W uzasadnieniu wskazał, że powód nie udokumentował należycie roszczenia, legitymacji czynnej i biernej, nie wykazał roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Dodatkowo w piśmie z dnia 2 stycznia 2019 r. pozwany podniósł, iż kwestionuje wszystkie nieuwierzytelnione i nie podpisane przez pozwanego dokumenty. Powód dochodzi roszczeń z umowy pożyczki nr (...) z 24 października 2017 r. Przedstawia co prawda taką umowę, ale jest ona niepodpisana przez nikogo i nie ma śladu po jej akceptacji przez stronę pozwaną. Jeżeli wraz z przelewem kwoty 0,01 zł doszło do akceptacji umowy to z pewnością nie tej, z której roszczeń dochodzi powód. Nawet istnienie potwierdzenia wypłaty pożyczki nie świadczy o tym, że strona pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki.

W piśmie z dnia 9 stycznia 2019 r. powód, odnosząc się do twierdzeń pozwanego wskazał, iż pożyczkobiorca chcący wziąć pożyczkę u powoda musi wpięrow dokonać rejestracji na stronie internetowej powoda wypełniając formularz ze swoimi danymi osobowymi, co pozwany uczynił przedstawiając wymagane dane osobowe oraz przesyłając skan swojego dowodu osobistego. Aby ukończyć rejestrację i móc złożyć wniosek o pożyczkę klient powinien dokonać opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł, która stanowi zaakceptowanie warunków udzielania pożyczek w (...) sp. z o.o. w formie ramowej umowy pożyczki oraz służy weryfikacji konta i danych pożyczkobiorcy. Dokonując opłaty rejestracyjnej osoba zainteresowana złożeniem wniosku o pożyczkę potwierdza, iż zapoznała się z warunkami udzielania pożyczek MiniCredit, które stanowi ramowa umowa pożyczki wraz z załącznikami oraz te warunki akceptuje. Przelanie opłaty rejestracyjnej nie zobowiązuje w żaden sposób do złożenia wniosku o pożyczkę czy też zawarcia umowy pożyczki. Dopiero po dokonaniu rejestracji pożyczkobiorcą składa wniosek o udzielenie pożyczki w określonej przez siebie kwocie. Po dokonanej weryfikacji powód podejmuje decyzję o udzieleniu pożyczki, która zostaje udzielona na podstawie umowy pożyczki, której zostaje przypisany numer. Potwierdzeniem zawarcia umowy było niewątpliwie wykonanie tej umowy przez powoda i wypłacenie pozwanemu w formie bezgotówkowej kwoty 1.200,00 zł na rachunek wskazany przez pozwanego, z którego również została przelana kwota 0,01 zł tytułem opłaty rejestracyjnej. Art. 60 k.c. wskazuje, iż z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Wystarczy jednoznaczne złożenie oświadczenia woli. Niezachowanie formy pisemnej pożyczki powoduje, że są ograniczenia dowodowe dla wykazania zawarcia takiego kontraktu. Brak im jednak charakteru bezwzględniego.

W piśmie z dnia 22 stycznia 2019 r. pozwany potrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i dodatkowo podał, iż skoro powód twierdzi, że przelew weryfikacyjny dotyczył umowy ramowej pożyczki, winien taką umowę przedstawić. Nie przedstawia takiego dokumentu. Przedstawia umowę ramową z 24 października 2017 r. i w żaden sposób nie wyjaśnia, dlaczego pozwany zaakceptował ją ponad pięć miesięcy wcześniej. Powód sam przyznaje zresztą, że założenie profilu klienta nie jest równoznaczne z zawarciem umowy pożyczki. Skoro tak, to winien wykazać jakie czynności konkretnie zostały wykonane przez pozwanego celem zawarcia umowy i złożenia w „formie elektronicznej” oświadczenia woli.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2017 r. strony niniejszego postępowania zawarły ramową umowę pożyczki o nr (...). Strony porozumienie swoje zawarły drogą elektroniczną, a przedmiotem umowy było określenie zasad udzielania pożyczkobiorcy przez powoda pożyczek gotówkowych. Warunkami udzielenia pożyczki było zarejestrowanie się pożyczkobiorcy na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonanie przez pożyczkobiorcę opłaty za rejestrację, złożenie stosownego wniosku o udzielenie pożyczki i pozytywna weryfikacja danych pożyczkobiorcy. Zgodnie z tą umową pożyczkobiorca w trakcie rejestracji zobowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 0,01 zł, co z kolei potwierdzało

wolę pożyczkobiorcy w zakresie zawarcia ramowej umowy pożyczki. Koszty związane z udzielaniem pożyczek ujęte zostały w tabeli stanowiącej załącznik do umowy.

Dowód: umowa z dnia 24.10.2017 r. (k. 21).

Pozwany opłatę rejestracyjną w kwocie 0,01 zł uiścił na rachunek powoda w dniu 24 kwietnia 2017 r. W tytule przelewu zawarte zostało stwierdzenie, iż wpłacający akceptuje warunki Ramowej P. MiniCredit z załącznikami.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 27).

Na wniosek pozwanego (złożonego w myśl 7.2 umowy ramowej) udzielona została mu pożyczka w kwocie 1.200,00 zł, co zostało potwierdzone dokumentem umowy pożyczki z dnia 24 października 2017 r. Kwota pożyczki została przelana na konto pozwanego o numerze podanym przy zapłacie opłaty rejestracyjnej, w dniu 26 października 2017 r. Kwota, jaką winien uiścić pozwany na rzecz powoda wynosiła 1.464,00 zł w terminie do 25 listopada 2017 r.

Dowód: umowa z dnia 24.10.2017 r. (k. 26), potwierdzenie przelewu (k. 28).

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania i nie dokonał spłaty określonej umową kwoty. Nie uczynił tego również po wezwaniu go przez powoda do zapłaty w piśmie z dnia 18 grudnia 2017 r.

Dowód: pismo z dnia 18.12.2017 r. (k. 29-30).

Powyższe ustalenia znalazły podstawę w zgromadzonym i wyszczególnionym materiale dowodowym. W ocenie sądu dostarczone przez powoda dowody mogły stanowić podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego w sposób wyżej opisany. Pozwany zakwestionował powyższą dokumentację wskazując przede wszystkim na okoliczność, iż nie wynika z niej fakt zawarcia pomiędzy stronami jakiegokolwiek umowy. Wskazać jednak należy, że w żadnym z pism pozwany nie stwierdził wprost, iż nie dokonał rejestracji na stronie internetowej powoda, że nie dokonał wniesienia opłaty rejestracyjnej, że nie zawnioskował o faktyczne udzielenie pożyczki stwierdzonej umową z dnia 24 października 2017 r. i wreszcie, że nie otrzymał od powoda środków pieniężnych w ramach umowy pożyczki. Pozwany, zarówno po dniu 26 października 2017 r. ani w trakcie procesu nie wskazał, że otrzymane środki otrzymał bez własnej inicjatywy (bądź z innego tytułu) i, że podjął w tym zakresie czynności wyjaśniające. Wszystkie powyższe okoliczności nakazywały przyjąć, że strony łączyła umowa pożyczki o treści wskazanej przez powoda.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Jak już wyżej wspomniano, pozwany w niniejszej sprawie w swoich zarzutach skupił się na kwestii mocy dowodowej dołączonych przez stronę powodową dokumentów. Okolicznościom, którym dokumenty te miały dowodzić pozwany nie zakwestionował. W sposób niebudzący wątpliwości wykazano fakt uiszczenia przez pozwanego opłaty rejestracyjnej, co z kolei miało oznaczać akceptację warunków umowy, do których pozwany posiadał nieskrępowany dostęp. Okoliczności tych pozwany nie zakwestionował i nie zaprzeczył twierdzeniu strony powodowej, iż wystąpił z wnioskiem o udzielenie pożyczki w konkretnej kwocie. Nie podlega uwzględnieniu zarzut pozwanego, iż pozwany zaakceptował umowę wcześniej niż została ona sporządzona. Jak wynikało z postanowień umowy ramowej (pkt 1.12), opłata za rejestrację to jednorazowa opłata w wysokości 0,01 zł ponoszona przez pożyczkobiorcę za rejestrację na stronie internetowej pożyczkodawcy, co oznaczało dopiero wolę pożyczkobiorcy zawarcia umowy ramowej. Dodatkowo dokonanie wpłaty oznaczało, iż pożyczkobiorca zaakceptował warunki przyszłej umowy (pkt 6.7), co z resztą znalazło odzwierciedlenie w treści przelewu dokonanego przez pozwanego. Umowa ramowa nie była zawierana w chwili dokonywania przez pożyczkobiorcę rejestracji, a stanowiła integralną część umowy pożyczki (pkt 1.26), która w niniejszej sprawie pochodziła z dnia 24 października 2017 r. Postanowienia tej umowy miały mieć zastosowanie do każdej kolejnej umowy pożyczki zawartej przez pożyczkodawcę z pożyczkobiorcą (pkt 2.5). Do zawarcia umowy doszło zatem drogą elektroniczną, a obowiązkiem pozwanego było sporządzenie wydruków otrzymanych w formie (...) dokumentów i odesłanie ich podpisanych egzemplarzy (pkt 7.10). Z tego obowiązku pozwany nie wywiązał się, co jednak nie mogło

mieć skutku niweczącego w stosunku do wiążącego strony stosunku prawnego i obowiązku zwrotu kwoty wynikającej z umowy pożyczki.

Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Rację w świetle powyższego przyznać należało stronie powodowej, iż nie istnieje konieczność zawarcia umowy pożyczki w formie pisemnej podpisanej przez strony. Wystarczy bowiem jednoznaczne złożenie oświadczenia woli, co w niniejszej sprawie miało miejsce. Zgodnie z art. 720 § 2 k.c., umowa pożyczki, której wartość przekracza 1.000,00 zł, wymaga zachowania formy dokumentowej. Powyższe oznacza, iż brak sporządzenia umowy na piśmie wraz z podpisami stron, nie powoduje nieważności tejże umowy, a jedynie ograniczenia dowodowe wskazane w art. 74 k.c. Jak wyżej wskazano, ograniczenia te nie wpłynęły na możliwość dowiedzenia przed sądem roszczenia przez powoda.

Nie było wątpliwości odnośnie tego, że pozwany nie wywiązał się w całości z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zareagował na wystosowane do niego wezwanie do zapłaty.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku tej samej jakości. Z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkodawca może żądać wynagrodzenia w formie odsetek albo prowizji za korzystanie przez pożyczkobiorcę z jego środków finansowych. W tym stanie rzeczy, na mocy powyższego przepisu, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę żadaną w pozwie.

Orzeczenie o odsetkach zapadło na mocy art. 481 § 1, 2, 2¹ i 2² k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić koszty procesu poniesione przez przeciwnika. Mając powyższe na uwadze sąd obciążył pozwanego na rzecz powoda kosztami postępowania w kwocie 317,00 zł, na którą złożyły się: opłata w kwocie 30,00 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł. oraz 270,00 tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia: